

Nu har hr. Jørn Jespersen altid kritiseret og kritiseret, fordi det ligger til hr. Jørn Jespersens natur bare at kritisere regeringens model. Hvis vi tænker tilbage til dengang, vi havde denne sag i Europaudvalget, da var SF også imod regeringen, og at man faktisk stod fast på, hvorfor man ikke valgte Fischlermodellen. Dengang anbefalede de næsten regeringen at vælge den fuldstændig vanvittige Fischlermodel.

Men det, jeg er glad for, er, at hr. Jørn Jespersen nu siger, at han sådan set er enig i, at man har valgt en dansk hybridmodel, men den skulle måske være lidt anderledes; der kommer lige den der lille tilføjelse: måske skulle den være lidt anderledes. Inden for EU's regler – de vedtagne regler, for jeg går ud fra, at hr. Jørn Jespersen er demokrat – hvad er det så helt nøjagtigt for nogle ting, vi skulle have ændret? For det er jo ikke bare sådan, at vi frit kan tage det fra hylterne, vi gerne vil.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Det er en lille smule fantastisk at skulle høre på Venstres ordfører. Over et år efter, at Venstre har medvirket til, at denne debat ikke kom her i Folketingssalen, ikke blev lagt åbent frem, ikke blev behandlet parlamentarisk, så offentligheden kunne stille spørgsmål, komme i deputation, blande sig i debatten, men hvor man valgte at køre det igennem meget snævert med opbakning fra Dansk Folkeparti, dermed fra 90 mandater, og i virkeligheden med en aftale med Landbrugsraadet, står Venstres ordfører nu og angler efter at få at vide, hvad nogle partier ville have ment i en debat, hvis den var blevet lagt åbent frem. Det synes jeg virkelig er interessant.

Kl. 10.35

Hr. Wedell-Neergaard spurgte mig så om, hvilken model jeg ville have anbefalet, hvis den debat havde fundet sted. Og da hr. Wedell-Neergaard har en noget anderledes åben måde at diskutere på og jeg derfor synes, han er en mere interessant samtalepartner end de fleste ordførere fra Venstre, så sagde jeg: Jeg tror, jeg i den hypotetiske situation ville have hældet i retning af en rent regional model uden de hybridelementer, der ligger i den valgte model, fordi vi dermed ikke ville have fået de her urimeligheder med kalvepræmierne.

Men det er en hypotetisk diskussion. Og hvis hr. Thor Gunnar Kofoed en anden gang ønsker at få at vide, hvad vi mener, så skal han jo sørge for, at der kommer en parlamentarisk behand-

ling, sådan at partierne kan melde ud og blive draget til ansvar for deres meldinger.

(Kort bemærkning).

Thor Gunnar Kofoed (V):

Nu er det jo sådan, at det er helt normalt, at man diskuterer de her EU-spørgsmål i Europaudvalget, og det gør man hver fredag – der bliver sådan set også i dag på det her tidspunkt diskuteret ting i Europaudvalget.

Da det her var til debat, havde alle partier deres holdning til de forskellige modeller, og på det tidspunkt blev der også meget klart lagt en linje for, hvem der var villig til at være åbne samarbejdspartnere i denne proces. Og der var intet af det, der blev meldt ud fra SF's side, der signalerede, at man var villig til at gå ind i en åben proces og være med i en forhandlingsløsning i det her. Det er måske derfor, vi er endt i den situation, at vi har et snævert flertal, et seriøst flertal, der har set på den her sag, fordi vi hele tiden har set på, hvilke muligheder vi havde.

Er det ikke rigtigt, at næsten alle de løsninger, som SF har fremsat, ganske enkelt ikke er mulige i forhold til det, der er i EU's vedtagelse?

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Svaret er i al sin korthed: Nej, det er ikke rigtigt. Den historiske sandhed omkring forhandlingerne om det her forløb er jo, at da man skulle have mandat til forhandlinger om en ny CAP-reform i Europaudvalget, var regeringen ikke indstillet på at søge et bredt mandat, fordi man havde lagt sig fast på, hvilken model man ønskede, i et tæt samarbejde med Landbrugsraadet, og derfor endte det med, at man kun fik mandatet med Dansk Folkepartis opbakning.

Da man så kom hjem og reformen var vedtaget, skulle man vælge, hvilke af de modeller, der så var åbnet mulighed for, man skulle bruge i Danmark. Og da mente den daværende fødeminister, at det behøvede man slet ikke at snakke med Folketinget om, ikke engang med Europaudvalget, fordi det jo var aftalt med landbruget. Hvad skulle vi så med en åben, demokratisk debat, mente den daværende minister. Det var jo aftalt. Det var jo helt overflødigt.

Efterfølgende fandt hun så ud af, at man nok lige skulle sikre sig 90 mandater i Folketinget og fik af en eller anden grund, som jeg aldrig har kunnet gennemskue, Dansk Folkeparti til at sige ja til den valgte løsning. Hvis jeg kender hr.